

paa den modsatte Kant af den, ad hvilken man kom til Bøstrup, Borup og Kærsholm, laa Herregaarden Budderuplund. Ejeren, Etatsraad Brück, var en ældre Mand af gammel bekendt holstensk Storproprietærslægt. Han var meget velhavende og havde kun en eneste Søn, der havde levet en Række Aar i Udlandet for sin Uddannelses Skyld men nu var kommen hjem for at overtage Driften af den store Ejendom.

Det var en køn, kraftfuld Mand i Trediveaarsalderen med et stille, noget forlegent Væsen, der var paavirket af, at han stammede. Per havde straks følt sig stærkt tiltrukket af ham. Til Trods for, at deres Forhold og Interesser var saare forskellige — Hr. Brück var en ivrig Jæger og Hestebetvinger og havde sin egenlige Omgang i Godsejerkreise — havde Per endog haabet at kunne knytte en virkelig Venskabsforbindelse med ham, og det havde derfor gjort ham ondt at mærke, at Sympatien ikke var gensidig. Samtidig gik det op for ham, at det var en varm Interesse for Inger, der havde ført ham ind i denne Kres, hvor han i Grunden slet ikke hørte hjemme. De to havde kendt hinanden fra Barneaarene; men Inger kunde ikke lide ham og røbede det undertiden paa en næsten stødende Maade. Nogen bestemt Grund for sin Uvilje vidste hun ikke at give. Paa Pers gentagne Spørgsmaal derom svarede hun altid det samme, nemlig at han allerede som Dreng havde været hende imod. Per lagde da ogsaa Mærke til, at Hr. Brück, der havde faaet Plads skraas overfor hende, ikke havde Held med sine Forsøg paa at knytte en Samtale med hende over Bordet. Inger besvarede hans Henvendelser med en eller anden ligegyldig Talemaade og saae saa til den anden Side.